

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN. Prijs per regel... Tweedens Alleen- en Provincieus... Yonissen en Doodberichten... KLEINE AANKONDIGINGEN... Van 1 tot 4 regels... Elke regel meer... Voor meer dan één inlassing, prijs volgens koor.

BUREAU EN REDACTIE: Drukkerij COLLEX (Naam), Maatschappij TONGEREN. Postchekekeringnummer 84855. Telefoon 12. Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar. 30 centimen het nummer. Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Aan ieder koper van een kleeding stuk van Eerste Communie

(jongen of meisje) biedt het

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichtsterstraat, Tongeren

EEN MOOT GESCHENK ALS AANDEKEN

«De» Belgische Werkliedenpartij Met spek schieten.

Onze socialistische betitelen zich op grootscheepse wijze de Belgische Werkliedenpartij, zoo precies alsof in ons land geen enkele werkmans bestant die niet in hunne zinnen is ingelift en dat een werkmans, die geen socialist is, geen werkmans meer is.

De socialisten, dus, wanneer zij zich in manifesten of redevoeringen tot de openbare denkwise richten, intuleren zich als de uitsluitende vertegenwoordigers der werkende klas.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

En wat of treubert bij de mijnwerkers is ook waar in de andere beroepen. De gesynkroniseerde verzoeken worden soms het derde of het vierde gedeelte van het totaal en toch gebaren de leiders of zij alleen het recht hebben om in naam van de algeheelheid der arbeiders te spreken.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

De partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

die partij werkelijk de vrijheid van den arbeid huldigde.

talistische wijze door het uitbaten van alle soorten nijverheden en bankinstellingen zowel in België als in het buitenland.

Onze stellingen en onze bevolking zullen niet weinig met de propagandisten der socialistische lichen als wanneer zij, zooals zij er de gewoonte van hebben het kapitaal zullen aanvullen.

Eenieder begrijpt gemakkelijk dat zonder kapital niet kan verrijken worden, en de roede kapitalisten gebruiken dan ook de centen hunner leden (die een groot kapitaal uitmaken) om dit geld te vercoemen in allerlei ondernemingen van kapitalistische aard die groote winsten opleveren, die dan ook uitgedeld worden zooals het gebeurt in al de kapitalistische ondernemingen.

1. Is dus gemeen bedrog van hunnen twe weg het kapitaal aan te vallen, aangezien zij het ook overal, waar zij kunnen, uitbaten.

2. Een stokpaardje der socialisten was destijds ook het aanvullen van den Eigenendom.

Die tijd is lang voorbij dat Ansele zegde: « Eigenendom is diefstal ».

De roede kapitalisten bezitten nu in vorm van naamloze maatschappijen alle soorten inrichtingen die zij uitbaten.

Probeer nu eens aan de kopstukken der socialisten te gaan vertellen, dat al die inrichtingen moeten verdeeld worden onder de leden van « Vroomit » zij zelf zien hoe zij onthaald zult worden!

Op verschillende tijdstippen hebben wij de verdediging op ons genomen der dragers van de Belgische Rente.

Noit hebben wij gezien dat de socialisten daarvoor iets gelden hebben.

De katholieke leken hebben zich met dien toestand bekommerd.

Onze katholieke minister verklaarde onlangs in den Senaat, met de cijfers in de hand dat de Belgische rententels steeds in waarde stijgen, en bijna de koersen der laatste jaren voor den oorlog bereiken.

In dezelfde Senaatzitting, legde de Minister ook een belangrijke verklaring af namens de erfenisrechten.

Ziehier hoe hij zich uitdrakte: « Men heeft gesproken over de erfenisrechten. Het tarief is te hoog gestegen. De Staat dreigt gevaar wanneer het bezit der families wordt teniet gedaan ».

De socialisten zullen dit beginsel bekampen en hebben voor doel het belastingstelsel altijd zwaarder en zwaarder te doen wegen op de schouders der burgers en landmannen. Zij zouden ze met vel en huid opeten.

Onze lezers weten dat, onder de vraagstukken van actueel belang, waarin de katholieke bepalend hervormingen willen invoeren ons belastingstelsel vooraf staat.

De katholieken willen een einde brengen aan de fiskale inquisitie, die op iedereen drukt en nog meer op de kleinen dan op de grooten. De fiskale inquisitie is noodlottig voor het land, ze moet verdwijnen.

De katholieke partij zal daar voor zorgen.

Zonderlinge geruchten lieten zich hooren over de eenzame vlakte, doch was het ook het geschreeuw der wilde vogels of het gezeul der nijlpaarden, aan Leonard scheen het toe, als stegen uit die hoopen geramen immer kreten op tot Hooger; G-d, hoe lang zal het duren, eer Uw hand neervalt op die onrechtvaardigen!

Den volgenden morgen, na geeten te hebben van hun schraal voedsel, namen zij plaats in de boot en staken van wal.

Nu eerst kwam de wonderbare geheugsterkte van den dwerg hun te pas. Zonder hem zouden zij geen mijl gevorderd zijn, want de weg liep letterlijk door eenen doolhof van kanalen en waterstegen.

Er was niets dat het eene kanaal onderscheidde van het andere; er was geen enkel teeken dat hen kon geleiden; steeds het eindeloze moeras, met hier en daar een klein eiland en nog meest het oeg-roefend zijn, om van den vaeten grond te onderscheiden van den slijkachtigen bodem. Zonder aarzeling, evenwel, werden zij door Otter geleid, alhoewel het tien jaar geleden, was, dat hij in die wildernis den voet had gezet. Soms zag men hem een vilt stulhouden, naudenken en dan bestial eenen weg inslaan, die immer de goede was.

Zoo reisden zij het grootste deel van den dag door, tot zij tegen den avond aankamen op eene plaats, waar het kanaal, dat zij tot herto gevolgd hadden, zich verdeelde in twee armen, waarvan de eene Noordwaarts, de andere Zuidwaarts liep.

Welken weg, Otter? vroeg Leonard. — Nu, baas, sta ik stom, antwoordde Otter; het water is veranderd. Hier was vroeger geen land en het kanaal liep recht door.

Dat was een erg geval; een verkeerd door was in zulk een doolhof was de dood. Lang beraadslaagden zij over den te nemen weg en ten slotte besloten zij den linkerstroom te nemen dien, volgens Otter, meer in de vereischte richting liep. Dien weg gingen zij dan ook inslaan, toen Soa, welke tot

SCHRIKKELIJKE GRAUWVUURONTPLOFFING TE WATERSCHEI.

27 dooden en verscheidene erg gekwetsten.

Zaterdag avond tegen 9 uur, toen de tweede dagploeg van de André Dumontmijn te Waterschei, die op een diepte van 700 meter werkte, naar boven wildt, gaan, woerkloak een ontzettende knal, veroorzaakt door een mijngasontploffing. Onmiddellijk sloegen de vlammen uit, naar alle kanten snel om zich heen te vlammen. Onder het uiten van verschrikkelijke kreten namen de mijnwerkers de vlucht. Ieder trachtte buiten het bereik van het vuur en het verstieken gas te komen.

Het bericht van de ontploffing en den op haar gevolgden brand was spoedig bovengronds bekend. Het deel de ronde in de dorpen in de omgeving. Het duide dan ook niet lang of hij den ingang van het mijnbedrijf verdrogen zich talloze vrouwen met kinderen, moeders, echtgenooten en vele mannen.

Het reddingswerk. Het spreekt van zelf, dat onmiddellijk alles in het werk werd gesteld om de ongelukkigen die diep in de aarde elk oogenblik door vuur en gas in den dood gedreven konden worden, hulp te verlenen. Reddingsploegen daalden onmiddellijk af onder leiding van alle beschikbare ingenieurs van de Dumontmijnen.

Het duistere enge nuur van men de laatste plaatsen kon bereiken. En spoedig daarop kwam het ontzettende bericht naar boven: er zijn verscheidene liken gevonden.

Afgeschiedelijk vermaakte liken. De liken, die gevonden werden, bracht men moeie naar boven. De meeste waren afgeschiedelijk vermaakt. Doeg de penningen, die de mijnwerkers dragen, kon men echter gemakkelijk de identiteit van de slachtoffers vaststellen.

Den geheelen nacht werd doorzocht. Zondag morgen om 10 uur had men de liken van 23 mannen bevestigd.

Verscheidene gewonden. Behalve deze dooden zijn er ook de namen van verscheidene gewonden op te noemen.

De gewonden ontvingen de beste zorgen in de onlangs geopende kliniek van de mijn.

Gevolgde ontvoering. De ontvoering in het Landhuis mijnwerkers blijkt buitengewoon groot te zijn, wat lieft te begrijpen is.

Een talrijke menigte bleef zich in de omgeving van de mijn, waar de ramp gebeurde verdringen er er was veel takt en kragtigheid, noodig om de orde te handhaven. Vooral familieleden van arbeiders, over wier lot men in het duistere tasje, legde een buitengewone opgewondenheid aan den dag.

De verslagenheid was algemeen en de herte stiltzittend had toegelust, vroeg een weinig den rechterstroom op te roeten om een spoor te zoeken. Leonard, die geen tijd wilde verliezen, stemde slechts met aarzeling toe, doch pas hadden zij eenige honderd meters in die richting afgelegd of Soa, die voor in de boot stond, wees op een wit voorwerp dat midden tusschen het riet zichtbaar was.

« Is een pluim, geloof ik, sprak Leonard, doch we zullen bidden en ten wat het is! »

« Een oogenblik later waren zij er bij. « Is een papier, sprak Otter met stille stem; een papier op een rietstok zamecht. »

« Neem het zorgvuldig weg, zegde Leonard, want zijn angst was groot: hoe kwam in zulke plaats dit papier of dien rietstok? »

Otter spherzame en had welken den nitroketen stengel voor zijn meester in de boot geleid.

« Dat is een blad uit het gemiddeld mijnre meester, zegde Soa onmiddellijk; ik ken het heel goed; zij heeft het uit het boek gescheurd en aan het riet gestoken, als een teeken voor allen, die hier zouden voorbijaaren. »

« Heel juist, antwoordde Leonard; zij heeft een goed gedacht: gehad den weg in te voeren, meester. Daarna las hij de versen voor van het bijbelblad: « Want hij had overgeblift uit de laatste van zijn heiligdom; uit den Heivel bevaakt God de aarde. »

« Om het kermon der gevangenen te aanhooren; om hen, die tot den dood zijn bestemd, te verlossen. »

« Bij den Hemel, riep Leonard, die versen zijn passend; als iemand in voorspelingen geloof, is dit er een goede. »

« Een uur verder vancs bracht hen aan het uiteinde van het eiland, nevens hetwelk zij geroeid hadden. »

« Oh I sprak Otter, nu hem ik weer op het rechte pad. Hier is de oude stroom, de andere links moet er een nieuwe zijn. Had den wijf den ingelegen, we zouden wellicht

genschbe bevolking deelde in den zwaren rouw van zooveel zwaar beproefde gezinnen. Het was voor deze menschen een treurige Paaschtijd.

De koolmijn van Waterschei. Waterschei is een gehucht der gemeente Genck, gelegen op 13 kilometers van Hasselt, waarvan het onder bestuurlijk oogpunt afhangt.

Het is te Waterschei dat zich de belangrijke mijnen André Dumont, waarvan M. Fontaine, algemeen beheerder is, bevinden. Eene arbeiderswijk, die meer dan 5000 inwoners telt, is er opgericht.

Deze wijk ziet haar inwonertal alle dagen met 5 eenheden en met gemiddeld 30 gezinnen per maand toenemen.

Zij is samengesteld uit zeer aangename woningen, die door al de bezetters worden gewaardeerd.

Ruime lachende, goed aangelegde scholen tellen er ongeveer 800 leerlingen. De fabriek is kundig gebouwd, en voorzien van meest moderne installaties.

De omstandigheden van de ontploffing. Men heeft zich thans reeds kamig rekenschap gegeven van de omstandigheden waarin de ontploffing zich heeft voorgedaan. Een voor de tweede dagploeg boven toe stijgen, was nog een ploeg van 28 mijnwerkers in een galerij, op de gemeede verheffing, bezig aan het plaatsen van een dynamietpat, om om de instellingen te versterken van een steensmaak. Zoals gewoonlijk wordt gedaan, hadden de arbeiders zich uit de schacht terug getrokken en wachtten zij in eene diepte tot vanneer de gymnastpatroon zou ontploft zijn.

De ontploffing had toen plaats, maar ongelukkig bevond zich juist op deze plaats wat men noemt een gaszak en nauwelijks hadden de mijnwerkers den kool gehoord, over een reusachtige vlam kwam het tegemoet, over een lengte van ruim 55 meter. Alle arbeiders, die in de schuifplaats waren verzameld, werden getroffen. Van de 28 waren er spoedig 25 gestorven, terwijl de drie andere zware brandwonden opliepen. De meesten waren op slag dood, daar de lading door het brandende mijngas werden verbrand. Hun verkoolde liken zien slecht zwart, onherkenbaar.

Op verscheidene liken heeft men kunnen vaststellen dat de ongelukkigen nog hebben gezucht hun leven te reddden door op handen en voeten een uitweg te zoeken. Maar zij zijn er niet in geslaagd en werden een proef van de vlammen, die hen achterhaalden.

De bovengeselde liken en gekwetsten werden naar de kliniek van de mijn overgebracht, waar het personeel van de mijn zelf werd geholpen door dat van de mijnen van Winterslag en Zwartberg. Dr. Van

nooit den weg teruggevonden hebben. — Zeg, Otter, vroeg Leonard, gij die uit dit slavenkamp zijt ontsnapt, gevoelt gij geen schrik om er terug heen te gaan? »

« Om de waarde te zeggen, baas, ja wel, want het is de hel, waarover gij, blanke spreekt. Doch waar de baas gaat, kan de knecht ook gaan; ik wil niet rusten als zij strijdt, en als ik dien Geelen Duivel terug in de roeken mag zien, dan, baas, wil ik er het leven voor laten, om hem met die handen te dooden, waaraan hij eens de slavenketting heeft gesmeed. »

« En de dwerg gelede koortsachtig door, terwijl hij als bezeten uitriep: « Doodt hem! doodt hem! doodt hem! » zoo luidt dat de vogels verschrikt opvliegen in het moeras. »

« Het riet viel, sprak Leonard verschrikt; of wilt ge ons die Arabische bonden op het lijf jagen? »

« Doch in stilte dacht hij na, dat hij geen stuiver zou geven voor het leven van Pereira, alias den Geelen Duivel, den dag dat Otter hem naar de kool mocht grijpen. »

HET NEST VAN DEN GEELDEN DUIVEL. De zon ging onder en even als den vroegen avond kampeerden de drie reizigers op een eiland. Zij hadden twee eenden gevangen en beraadslaagden er over of zij vuur zouden maken om te braden. Leonard verwerpt ten slotte het gedachte. Vuur is gevaarlijk, zegde hij, omdat men het te ver kan zien. Zij stelden zich dus tevreden met een weinig droeg vleesch en eenige ruwe pieren. »

« Was gelukkig dat zij die voorzorg genomen hadden, want pas was de duisternis gedaald of zij hoorden het gelpons van rietmen in het water en op enkele stappen van hen vaarden kano's voorbij, elk een groote leegte boot op sleepvoet hebbende. De manschappen riepen elkaar woorden toe, dan in het Arabisch, dan in het Portugeesch. »

« Stil, stil, murmelde Leonard, dat zijn de slavenjagers, die de booten naar de landingsplaats voeren. »

Mechelen, uit Waterschei, Dr. Peeters, uit Winterslag, Dr. Firket, uit Luik, waren ook ter plaatse.

Nog twee gewonden overleden. De zwaar gewonden Joseph Haltof, ongetruwd, uit Waterschei, en Lodewijk Saenen, zijn Zondagavond aan hun wonden overleden.

Een nieuwe ramp. Maandag namiddag heeft zich een nieuwe ramp voorgedaan die het tragisch geval nog vreselijker afmetingen doet aannemen. Omstreeks 3 u. namelijk werd een reddingsploeg arbeiders, die in de verdieping werkzaam was, waar de ontploffing van het mijngas is gebeurd, verrast door een instorting, welke werd veroorzaakt door het verbranden van de stutbalken en ander materiaal dat in de galerijen wordt gebruikt. Twee van de arbeiders werden gedood en acht anderen gewond, onder wie verscheidene ongelukkigen zeer zwaar. Het aantal dooden is hierdoor gebracht op 27.

De H. Verwiltgen, gouverneur, om zijn echtgenooten zijn ter plaatse, evenals de echtgenooten van de meeste ingenieurs, om hulp te verleenken aan de gekwetsten.

De brand in de mijn. De brand in de mijn woedde Maandag nog steeds voort. Om het vuur te bestrijden zijn verscheidene galerijen moeten afgesloten worden.

Het mijngas heeft zich in gansch de mijn ook boven den grond, verspreid, zodat het bestuur, om nieuwe ongelukken te vermijden, den toegang tot de mijn streng heeft verboden. Alle ingenieurs zijn in de mijn gedaald. De afgevaardigden van het mijnwezen zijn ter plaatse. Ook het parket uit Tongeren is te Waterschei afgestapt. Wetsdokter Ghinea heeft het lijf van een der slachtoffers geschouwd.

Het bezoek van de Koningin. Maandag voor vier uur kwam de koningin aan de mijn van Waterschei aan. Zij was vergezeld door majoor Van Cauwenbergh en barones Grenier en werd begeleid door den H. gouverneur Verwiltgen.

De Koningin had eerst familieleden van slachtoffers bezocht te Rillaar, bij Aarschot, en de Diest, en daarna gewonde mijnwerkers inde kliniek te Hasselt.

Zij gebruikte een maaltijd bij den gouverneur te Hasselt.

Aan het gebouw van de mijn bevond zich een dichte menigte, die in stilte, onder den indruk van de ramp, de koningin begroette.

De H. Lafontaine, algemeen bestuurder, ontving de hooft bezoeker. In het gebouw waren ook aanwezig de Hll. Meyers en Van Ormelingen, senatoren, Theelen, volksvertegenwoordiger, en Landmeters, burgemeester van Genck.

De koningin werd eerst in het hoofdkantoor geleid waar de Hll. Lafontaine, met het plan van de mijn in de hand, eene verklaring gaf over het ongeluk, alsook over de tweede ontploffing van Zondag, die ook twee slachtoffers heeft gezecht. Daarna traden vijf ingenieurs bunnen, hanstig uit de mijn ontboden, zodat zij voor de koningins verschenen met het koolzwart op hun geacht.

Zij leiden het werk om den brand in de -- Vooruit! kameraden, hoorden zij een der mannen roepen; die de landingsplaats is niet veraf en daar is rhum te winnen, voor hen, die 't verdienen. »

« Als ze hier maar niet stoppen! zegde Leonard. »

« Woerd was nog niet koud, of twee honderd meters verder, legden de mannen aan. Men hoorde hen riet verzamelen en tien minuten later wezen twee vurige vlammentongen de plaats aan, waar zij hun kamp hadden opgeslagen. »

« Waren we hier maar weg, zuchtte Leonard, want als ze ons hier vinden... »

« Ze zullen ons niet ontdekken, baas, als we ons stil houden, antwoordde Otter; laat ons wachten. Ik heb een plan, baas — en hij fluiserde Leonard iets in het oor. »

« Zij wachten dus. In de verte hoorden zij de mannen eten en drinken — vooral drinken. Zoo ging er een uur om, toen Leonard opstond, gevolgd door Otter, die zegde: — Ik volg u, baas; ik kan kruipen gelijk een kat. »

« Wat gaat gij doen, blanke man? vroeg Soa. »

« Ik ga die kerels bespieden. Ik versta Portugeesch en wensch te hooren wat zij zeggen. Otter, neem uw mes en uw revolver mee, geen geweer. »

« Goed, zegde Soa, doch wees voorzichtig. 't Zijn behendige lieden. »

« Heel we, viel Otter in, doch de haas niet minder en ik ben het ook. Vrees niet voor ons, moeder. »

Toon kropen zij voorzichtig in het riet gewas, in de richting der vuren. Zij waren er geen twintig el van af, toen Leonard mistrapt en met een ploens in een put vol water viel. Enkelen der slavenjagers hoorden het gerucht en sprongen recht. Onmiddellijk begon Otter te brullen gelijk een hippopotamusjong. »

« 't Is maar een seekoei, hoorden zij een der mannen in het Portugeesch zeggen. Zij kan ons geen kwaad doen; het vuur is haar verslagen. »

(Wordt vervolgd).

DE KIESSTRIJD.

De voorafgaandelijke werkingen zijn ten einde, bijna overal zijn de kandidaten door de polls aangeleid en reeds is men begonnen met strijdblatjes uit te deelen.

De Roede Kapitalisten zijn natuurlijk niet de laatste om den strijd door dit middel aan te vangen.

Door dit strijdmiddel pogen zij het grootte getal mogelijke kiezers te bereiken om unnae valsche theorieën op te disseken.

Zooval in de stad als over den buiten is de handelwijze der roede kapitalisten maar al te goed bekend, en zullen de kiezers zich

men laten beet nemen door al hun geschreeuw en geklets.

Meemands doen wij uitschijnen hoe erg de socialisten tegen den Godshenst gekant zijn, zij bekennen het met volle mond en hun handel en wandel geeft er het bewijs van.

Spreken of schrijven zij het soms anders, dan is het doode-levendigheid kipsbedrog.

Op kapitalisch gebied worden de socialisten van vroeger, dez die den Koning den kop moesten afwringen, verloochend door de hedendaagse roede kapitalisten, wiens eenig doel nog is gold te winnen op kapitalistische wijze.

« Gevonden, baas, riep hij uit; de weg is nog altijd dezelfde. »

Terwijl hij sprak trakte hij met zijn sterken voet het kreupeloot neer. Daar lag het gerante van een vrouw, waarnevens dit van een kind.

« Niet lang dood! zegde Otter, zich buitrende over de geranten; twee weken op zijn hoogste. De gele Duivel laat een goed spoor achter, dat wij zullen volgen; de slavenketting is er nog aan! »

« Overwee twee uren hadden zij den weg gevolgd toen deze plots ten einde liep op eenen stinkenden waterpoel. »

« Wat nu, Otter? vroeg Leonard. »

« Wat nu, Otter? vroeg Leonard. »

« Niet lang dood! zegde Otter, zich buitrende over de geranten; twee weken op zijn hoogste. De gele Duivel laat een goed spoor achter, dat wij zullen volgen; de slavenketting is er nog aan! »

« Overwee twee uren hadden zij den weg gevolgd toen deze plots ten einde liep op eenen stinkenden waterpoel. »

« Wat nu, Otter? vroeg Leonard. »

« Niet lang dood! zegde Otter, zich buitrende over de geranten; twee weken op zijn hoogste. De gele Duivel laat een goed spoor achter, dat wij zullen volgen; de slavenketting is er nog aan! »

« Overwee twee uren hadden zij den weg gevolgd toen deze plots ten einde liep op eenen stinkenden waterpoel. »

« Wat nu, Otter? vroeg Leonard. »

« Niet lang dood! zegde Otter, zich buitrende over de geranten; twee weken op zijn hoogste. De gele Duivel laat een goed spoor achter, dat wij zullen volgen; de slavenketting is er nog aan! »

« Overwee twee uren hadden zij den weg gevolgd toen deze plots ten einde liep op eenen stinkenden waterpoel. »

« Wat nu, Otter? vroeg Leonard. »

MENDELWERK van « DE POSTRIJDER »

HET VOLK VAN DEN MIST DOOR H. RIDERHAGARD.

Tien zij hunne oogen aan dit heerlijke schetswiel hadden vergast sprak Otter verder: — Ziet ge daar beneden, baas, op vijf uren gaans van hier den bergkam dalen naar den rivierover? Tot daar moeten we gaan, want het is aan gene zijde der heuvelen dat het groote moeras ligt, waar de gele Duivel zijn nest heeft.